Anul 36 BUCUREŞTI, la 14 August 1938 Nr. 32

LIBERTATEA

—Foaie pentru săteni şi muncitori, întemeiată la Orăştie, în anul 1902—

„LIBERTATEA“ ESTE PROPRIETATEA FAMILIEI MOŞTENITOARE A LUI ION I. MOŢA

Redactor răspunzător: GAVRIL POP

PREŢUL FOII ESTE: 120 Lei pe un an, 60 Lei pe 1/2 an, 30 Lei pe 3 luni.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA „LIBERTATEA“ Moţa BUCUREŞTI I. — Calea Victoriei 63. Aici se vor trimite orice scrisori pentru redacţie precum şi cererile sau banii pentru abonamente.

Apare în fiecare Duminecă

Preţul unui număr 2 Lei

NU VREAU SĂ PLECE, ÎN RUPTUL CAPULUI, din EUROPA

— „Vreţi să ne goniţi din Europa? Ei bine, nu plecăm!.. —

Zadarnic se sfarmă oamenii conducători de state să-i scoată pe jidovi din Europa, că nu pot. S'au înrădăcinat aici, cu rădăcini adânci, şi oricât trag de ei, nu-i pot mişca din loc. S'au ţinut sfătuiri peste sfătuiri, s'au luat hotărâri, planuri, dar tot degeaba. Izrael nu vrea să plece din Europa şi pace!

De curând s'a ţinut la Paris o conferinţă a fruntaşilor jidovimii. Prezidentul şedinţei a fost Leon Blum, fost ministru preşedinte al guvernului francez. In această conferinţă, fruntaşii jidovimii au cercetat toate locurile unde conducătorii popoarelor vreau să-i ducă pe jidani. Au cercetat — pe hartă, bine înţeles — Africa, cu ţinutul Congo, Kenia şi Abisinia. Au cercetat insula Madagascar, Australia şi aşa mai încolo. Şi la urmă, — capac peste oală, au luat următoarea hotărâre: *„Jidovii nu vor îngădui, în ruptul capului, să părăsească Europa, spre a coloniza Madagascarul, Congo-ul, Rhodesia, Kenia sau cine ştie ce altă colonie africană. Izrael este unul dintre popoarele cu cea mai veche civilizaţie, mult mai veche decât a altor neamuri, care fac din antisemitismul lor barbar judecata, că aşa trebue să fie. Nu îngăduim şi ne vom împotrivi cu toate puterile noastre, să fim puşi în rânduri cafrilor, berberilor sau malaezilor (neamuri din Africa)“.*

In faţa acestei hotărâri nestrămutate, ce poate face Europa? Ei îi e frică de jidovi. Ea a rugat pe jidovi să plece, nu i-a silit. Şi când îl rogi pe jidov, trebue să ştii că nu îl ascultă rugămintea. Jidovul are suflet câinos, are inimă neagră şi vicleană. El caută toate scăpările şi dacă nici cum nu izbuteşte, scoate şi aruncă aur. Cumpără cu galbeni ceeace nu a putut câştiga cu înşelăciunea.

„Vreţi să ne goniţi din Europa? Ei bine, nu plecăm! Dacă vă place, dacă nu vă place, trebue să ne suferiţi, fiindcă altfel, vom deslănţui împotriva voastră toate fulgerile răzbunării noastre«...

Speriase-vor oare conducătorii Europei? Rămâne de văzut. In toate ţările, lupta împotriva lui Israel este aprigă. Cine va birui, binele ori răul, rămâne de văzut.

—o—

Rusia pravoslavnică

In ziua înmormântării Marei şi Bunei noastre Regine Maria, în inima Moscovei, în cea mai măreaţă catedrală ortodoxă, a fost slujit un sfânt parastas pentru odihna sufletului Reginei Maria. După 20 de ani de cumplite prigoniri, vreme în care faţa Rusiei a fost schimbată în pământ de tânguire iar credinţa creştină ortodoxă a fost scoasă din viaţa Rusiei, iată o zi mare, o zi în care cobora în mormânt Marea Regină a României şi în care au sunat din nou clopotele aducătoare de mângăere şi pace sufletească.

Au izbutit, ei, bolşevicii, să alunge pe Cristos-Dumnezeu din biserici, dar nu-l vor putea nici odată alunga din inima pravoslavnicilor ruşi, cari vor închide ochii pe veci, pe buze cu numele lui Cristos. Glasul clopotelor dela Moscova a sunat peste toată Rusia.

„LĂSAŢI ÎN PACE PE ACEI CARI CONDUC POPOARELE“!..

— A DECLARAT MARELE SCRIITOR ITALIAN GIOVANNI PAPINI —

O bucurie necunoscută până aci, s'a răspândit în toată Italia, în clipa în care dl Mussolini s'a hotărât să facă curăţenie în casa neamului său.

In numărul trecut al gazetei, am arătat primejdia mare pe care o prezintă cele 40 de mii de jidani din Italia şi pricina pentru care acolo, a fost pusă pe tapet chestiunea rasismului, adecă a curăţirii neamului.

Cum era şi de aşteptat, poporul italian a primit cu mare bucurie această înnoire. Biserica catolică însă, care luptă pentru înfrăţirea tuturor popoarelor, s'a ridicat, cu Papa în frunte, şi a încercat să stăvilească vrerea dlui Mussolini de a-şi curăţi neamul. Voinţa Papei s'a lovit de şi mai puternica voinţă a dlui Mussolini, care a declarat, că pentru binele poporului său, nu cunoaşte nici o piedecă. Intre ziarele catolice din Italia şi ziarele mari fasciste, s'a pornit o luptă în scris, la care s'au alăturat cei mai de seamă scriitori ai Italiei. Intre ei se află şi mulţi preoţi catolici, cari nu s'au alăturat credinţei pe care o are Papa în această privinţă, ci au aflat, că biserica catolică, nu poate să se împotrivească unui om, care nu vrea să învrăjbească popoarele prin sădirea urii, ci voeşte numai ca să şi cureţe neamul lui de neghina care l-a năpădit.

Marele scriitor catolic Giovanni Papini, iată ce scrie în această privinţă: »Lăsaţi în pace, pentru Dumnezeu, pe acei cari conduc popoare în această omenire atât de învrăjbită, într'un răstimp atât de tulbure, într'un răstimp de revoluţie şi transformare, într'o Europă ameninţată, care ar putea să p'ară sau să reînvie, după cum vor şti să cârmuiască treburile publice conducătorii principalelor state«.

Mare adevăr a rostit scriitorul italian! Dl Mussolini a dovedit — în repeţite rânduri - că ştie să îşi conducă neamul pe căile cari îl duc la fericire. Este foarte greu să putem crede că de data aceasta, d sa ar putea greşi. Dimpotrivă, poporul italian, care era ameninţat de jidovi, trebuia păzit din bună vreme. Nu trebuia lăsat până când era prea târziu. Pilda altor neamuri i-a dat de gândit. Şi cu toată împotrivirea bisericii catolice, dl Mussolini nu şi-a lăsat neamul să cadă pradă în ghiarele jidovimii.

De mult adevăr grăitoare pildă a dat dovadă, lumii întregi, conducătorul Italiei.

Cum răspândesc ungurii din Ungaria, minciunile peste hotare

Ungaria se străduește din răsputeri să-şi răspândească, în toate ţările din lume, aceiaşi veche poveste: REVIZIONISMUL. In scopul acesta ea nu cruţă nici bani, nici timp şi nici hârtie. Pe toate căile cari îi stau în faţa ochilor, se plânge, urlă, se tângue şi varsă aceleaşi lacrimi pe cari le a vărsat acu s 20 de ani: REVIZUIREA GRANIŢELOR. Ungaria ciuntită, Ungaria nedreptăţită, bătută, sărăcită... iată cuvintele cari umblă de pe buze pe buze, în aproape toate ţările lumii. Biblioteci întregi s'au scris despre acest lucru. Istorici şi scriitori aleşi, cumpăraţi cu bani grei, au falşificat adevărul, au prefăcut istoria în marfă şi au aşternut pe hârtie altă istorie, care arată, că Ungaria trebue să fie o împărăţie şi nu o biată ţărişoară, cum este ea astăzi.

Printre cele dintâi ţări cari şi-au plecat urechea la tânguirea Ungariei, se numără Anglia. Noi nu putem şti preţul pe care l-au plătit ungurii, pentru a putea cumpăra o seamă de oameni politici englezi, cu ajutorul cărora s'au vârât până în cele mai înalte cercuri politice de acolo. Ştim însă atâta, că propaganda ungurească a prins şi că am fost puşi într'o stare foarte grea, când mai mulţi deputaţi englezi s'au ridicat şi au cerut răspicat dreptate Ungariei. Numai cu multă strădanie şi cu preţul unor foarte grele stăruinţe, am izbutit să arătăm Angliei, că toate câte le-au răspândit Ungurii, sunt minciuni sfruntate şi că dreptatea este de partea noastră. Am izbutit să potolim focul. Nu l-am putut însă stinge. El mocneşte înăbuşit şi din când în când izbucneşte, te miri unde.

A izbucnit acum în Germania. După alipirea Austriei la Germania, aceasta a ajuns graniţă în graniţă cu Ungaria. Spaimă şi groază mare a intrat în unguri, când s'au văzut cu nemţii în prag. Dar, ca să se pună bine cu dânşii, şi-au pus în joc viclenia aceea, care seamănă de minune cu a jidovului: Dacă D-zeu ne-a trimes pumnul german în coaste, hai să-l cerem ocrotire. Hai să-l netezim, c'apoi nu ne loveşte!... Aşa au socotit ungurii. Şi cel mai nimerit motiv de linguşire l'au aflat, desigur, în REVIZIONISM.

Au chemat, acum nu de mult, pe directorul unuia dintre cele mai mari ziare din Germania, să facă o călătorie de cunoaştere prin Ungaria. Acesta, Wolfgang pe nume, s'a dus bun bucuros. Cum este obiceiul ungurilor, l-au ghiftuit bine, l-au purtat pe pălmi şi l-au culcat în pene de gâscă, având toată grija, ca printre paharele de vin ales, să strecoare câte o lacrimă, în legătură cu nedreptatea strigătoare la cer, care s'a făcut Ungariei îndată după război. Poate că i-au mai uns şi roatele, nu ştim, destul că ziaristul s'a întors acasă şi într'o serie de articole, a dovedit, că istoria întregii lumi este falsă şi numai istoria Ungariei este dreaptă... A dovedit că marele lor Arpad, cu hoardele lui sălbatece, a fost el cel dintâi stăpân pe aceste plaiuri din preajma Dunării şi a Carpaţilor. Atâta de puternică a fost dovada, încât mai mai că era să se scape să scrie, că pe locurile unde se află azi România, au stăpânit Ungurii chiar şi înaintea Romanilor şi a Dacilor!..

Da, da, — era cât p'aci să ceară, ziaristul german, ca hotarele să fie îndată mutate, iar Ungaria să fie prefăcută în împărăţie. Păcat însă, că s'a ridicat pe loc un scriitor, din fericire frate de sânge cu ungurii revizionişti, care a arătat Ungariei calea pe care trebuie s'o urmeze, iar germanului, prea uşor dus de nas, i-a arătat adevărul. I-a arătat mai întâiu, că istoria nu este chiar aşa cum a scris-o dânsul şi că pe aceste plaiuri, după Daci şi după Romani, au urmat Românii şi numai târzlu de tot, s'au încumetat Ungurii să năvălească şi să se aşeze pe aici. Şi mai departe, scriitorul ungur dă un sfat fraţilor săi, în care arată, că înainte de a-şi pierde vremea cu revizionismul, să încerce a îndrepta starea ţăranului maghiar, care este şi azi iobag la grofi şi slugă la jidani! Atunci când îşi va vedea ridicat ţăranul din nevoia în care se sbate, să poftească a deschide gura şi despre alte lucruri, mai de preţ decât revizionismul. Iar cu banii pe cari îi aruncă în propaganda revizionistă, — milioane foarte grele — să astupe cu dânsele spărturile, căci plouă şi ninge în casa şi în visteria Ungariei!.

Noi Românii, nu ne-am ostenit să răspundem neamţului, decât cu jumătate gura. G. Pop.

CUVINTE PENTRU SUFLET

Şoaptele îngerilor

de *Vasile Militaru*

I

Surâzător păcatul vine
Şi-ţi face zările senine;
Putere are să te 'mbete
Ca şi sărutul unei fete...
Dar după el, întotdeauna
Apun şi stelele, şi luna.
Te 'ncing ale căinţei bice,
Şi 'ncepe lacrima să pice..

Dacă ai, de azi pe mâine,
Pe-a ta masă câte-o pâine,
Şi din ea o fărmiţă rupi, flămândului să dai,
Ţi-ai făcut tu însu-ţi cheia, ce descuie sfântul rai!

II

Cu tâlharii — mici sau mari, —
Niciodată să nu ari!
Să nu 'njugi măcar odată
Boii tăi cu-ai lor la plug;
Numele cel fără pată
E ogor plin de belşug!...

III

Nu-i fericit bogatul, în palatul lui de piatră,
Când nici un sărac nu-i simte focul care-i arde 'n vatră,
Ci e fericit săracul milostiv, - cum vrea Prea-Naltul, -
Lâng'a cărui vatră caldă, se mai încălzeşte şi-altul!...

IV

Cu bani poţi cumpăra de toate, —
Ca inima să ţi-o desmierzi, —
Doar nume bun nu poţi, nepoate,
Să cumperi, când pe-al tău îl pierzi!..
Doar nume bun nu mai poţi prinde,
Pe oricâţi bani ai fi având,
Că-i tot ce nu se poate vinde
Din toate câte ni-se vând!

V

Dacă fericirea 'n lume pe 'nflorite căi te plimbă,
Să n'ajuţi pe cerşitorul care-ţi cere 'n altă limbă —
Sfântul care stă la poarta raiului, ca 'ntr'o firidă, —
De i-ai cere 'n orice limbă,- poarta n'o să ţi-o deschidă!..

VI

Intre seci, e sec de frunte, sau fruntaş între zevzeci
Cel ce zice plin de fală: «Asta-i casa mea pe veci!»
Casa ta „pe veci", nebune?... mâine tu vei fi ţărână,
Iar ea trece, ca şi banul, neîncetat, din mână'n mână!

VII

Cu străinii cine ţine
Ţării lui nu-i face bine,
Şi de foc zicând c'o scapă,
El cu sita cară apă!..

VIII

Când sgârcitul c'o maslină te cinsteşte, nu-i bun semn:
In curând el îţi va cere un ciubăr de untdelemn!...

IX

Comoara ta în cer mereu s'adună,
Prin frimitura dată — cât de mică;
Chiar umbra unui pai e faptă bună,
Când stă să răcorească o furnică!..

DE TOATE

Cum a murit cel mai mare poet naţionalist spaniol

Frederico Lorea Garcia, cel mai mare poet naţionalist spaniol, a murit în împrejurări triste. Indată după izbucnirea războiului civil din Spania, poetul Garcia s'a refugiat în familia unor prieteni, luptători în falanga naţionalistă, cari l au ţinut ascuns. Din greşală, poetul a ieşit într'o zi pe străzile oraşului Grenada. Comuniştii l au recunoscut şi l au prins. Fără să-l judece, l-au pus într'o trăsură şi l au scos afară din oraş unde l au impuşcat. Despre moartea lui, care s'a petrecut acum 2 ani, s'a aflat de abia în zilele trecute.

Buruiană care mănâncă cărnaţi...

In locurile călduroase, prin Africa şi prin America de mijloc, se află buruieni cari mănâncă carne. Aceasta au fost poreclite «carnivare», adecă mâncătoare de carne. Ele se nutresc de obicei cu gâze, muşte ori alte insecte mai mici.

O buruiană foarte ciudată însă, a fost văzută la expoziţia agricolă din oraşul San-Diego din America. Este vorba de o buruiană care are forma de şarpe, lungă de aproape 2 metri şi care nu se hrăneşte cu altceva decât cu cărnaţi... Buruiana nu are frunze, numai tulpină lungă şi înghite cu lăcomie câte 2—3 cărnaţi pe zi. Americanii se minunează la vederea acestei ciudăţenii.

Sfaturi gospodăreşti

Cruţarea nucilor

1. Nu e îngăduită tăerea nucilor fără autorizaţie.

Pentru fiecare nuc tăiat fără aprobare, legea pedepseşte pe făptaş cu o amendă de 1500—2000 lei şi cu confiscarea lemnului.

2 Este oprit a vinde sau da altora lemn de nuc tăiat fără autorizaţie. Contravenienţii se pedepsesc cu amendă de 2000 - 3000 lei, pentru fiecare metru cub de lemn şi cu confiscarea materialului.

3. Nu transportaţi nici un f.l de lemn de nuc fără certificat de transport.

Cei ce transpoartă altfel, vor plăti amenda de 2000—3000 lei pentru fiecare metru cub de lemn şi se va confisca materialul

4. Autorizaţiile pentru tăerea de nuci se elibereazǎ de ministerul agriculturii şi domeniilor. Cererile trebue înaintate circumscripţiei agricole, în raza căreia se găsesc nucii şi numai pentru copacii uscaţi şi rupţi de vânturi.

5. Certificatele pentru transportul lemnului de nuc se eliberează de către serviciul agricol judeţean, căruia i va se adresa cererea sau prin agronomul regional.

6. La orice transport de lemn de nuc, biletul trebue vizat atât la plecare, cât şi la sosire, de notarii comunelor respective.

Pentru fiecare nuc aprobat a fi tăiat, legea obligă să se planteze cel puţin trei nuci tineri în loc.

Pentru crescătorii de vite

In timpul verii se continuă gonitul vacilor.

Juncincele umblă la vârsta de 2 ani, iar cele de rasa stepă, care se desvoltă mai încet, cel mai timpuriu la vârsta de doi ani şi jumătate.

Juncile gonite la o vârstă mai fragedă nu se desvoltă bine, fată greu, iar viţeii lor sunt mici şi rămân pipernicifi.

Când din anumite pricini, juncile s'au gonit la o vârstă mai mică, pentru a le asigura desvoltarea, trebuie cruţate, fie dându-le la taur numai la 5—6 luni după prima fătare, fie că le mulgem un timp cu mult mai scurt, ca de obiceiu, cel mult 4—5 luni.

Vacile de prăsilă, care au fost gonite primăvara timpuriu, fată toamna sau la începutul iernii. Vom avea atunci lapte mai mult în timpul iernii, când este mai căutat şi mai bine plătit. Iar când producţia de lapte începe să scadă, se apropie păşunatul, când mişcarea în aer liber şi nutreţul verde măreşte din nou şi prelungeşte această producţie.

La fătări în toamnă, creşterea viţeilor este mai ieftină, deoarece scurt timp după înţărcare se pot mâna la păşune, unde se desvoltă bine şi repede, cu cheltueli mai puţine, decât atunci când am fi nevoiţi a i hrăni în grajd, cu nutreţuri recoltate

FOIŢA

„Vrea domnu se face ca în Bichireşti?.."

Conducătorii oraşului Budapesta, au avut năstruşnicul gând să silească pe toţi ţiganii aflători în capitala Ungariei, să se scalde odată pe săptămână. Vreme îndelungată, am urmărit năstruşnica măsură a ungurilor, pe care stăpânirea de acolo aflând-o bună, a întins-o peste întreagă Ungaria. Ţiganii scormoniţi din bordeele lor, au intrat în spaimă. Cum să se spele ei acuma, la bătrâneţe, când toată viaţa nu au pus un picur de apă pe faţă? Dar stăpânirea nu g'umea. Cu ajutorul poliţiei şi a jandarmilor, în hazul lumii întregi, cu un alai într'adevăr ţigănesc, ţiganii au fost duşi la spălare. Zice că s'au aflat ţigani cari de 50 de ani nu s'au spălat! Murdăria s'a cuibărit în pielea lor într'atâta, încât a fost lipsă ca în apă să fie pusă sodă de spălat haine, ca să se poată înmuia şi curăţi.

Mi am adus aminte de aceasta măsură a ungurilor pe când mă aflam, deunăzi, în Bucureşti. Pe o stradă mai îndosită se făcea zarvă mare. Tejghele scoase afară din prăvălie şi femei sufulcate, spălându-le vârtos cu leşie, vase de bucătărie, scaune şi unelte, toate puse la rând, ca să fie curăţite, mi-au atras luarea aminte. M'am întrebat dacă nu cum va vor fi fiind «stilişti», cu calendarul strămutat, şi se pregătesc de sărbătorile Paştelui.. M'apropiu şi văd că sunt jidani. Aud cuvinte răsleţite.. govern... poliţie... amendă.. dar totuşi nu pot desluşi povestea acestei înfrigurate curăţenii. Intâmplarea face să întâlnesc un sergent de stradă, pe care îl iscodesc, să aflu adevărata pricină, a acestei «curăţenii generale».

«Să vedeţi dv. — îmi spune sergentul — este ordin de sus. Dl general dr. Marinescu, ministrul sănătăţii, a trimis echipe sanitare în inspecţie, cari au aflat în prăvălii şi în cârciume murdăria care nu a fost scoasă de zeci de ani. Dsa a dat ordin ca toate prăvăliile să fie oglindă!..»

Noi ştim ce înseamnă când un militar dă poruncă să fie «oglindă»! De altfel am putut vedea acest lucru şi din zorul pe care ovreiaşii il dădeau la curăţirea dughenei.

Am părăsit Bucureştii mulţumit şi împăcat de vederea unui început bun. Era chiar vremea, ca jidovii să şi curăţe murdăria şi să mai vândă creştinilor şi marfă curată.

Mulţumirea m'a urmărit până la un popas mai lung, într'un sat îndepărtat din Ardeal. O căldură înăbuşitoare clocotea deasupra satului. Din loc în loc, câte o gospodină, îşi făcea de lucru pe lângă casă. Cuprins de năduşală, mă opresc în faţa unei prăvălii. Nu-mi trebue să iscodesc prea mult ca să aflu că-i jidovească.

— Prăvălie creştină nu se află în sat, - - întreb eu pe un românaş, ieşit ca din împărăţia focului?

— Nu se află, domnule.

Intru la jidan. Mă primeşte un bâzâit de muşte, ca un roi de albine care nu mai încape în coşniţă. După tejghea, o Rifcă grasă, mai grasa decât o raţă îngrăşată, cu pistrui deşi pe faţă, moţăia deasupra unei gazete ungureşti. Intr'un colţ al prăvăliei, care mai slujea şi de cârciumă, se afla un grilaj de scândurele, înalt până în tavan, unde erau adăpostite butoaiele. Intre butoaie, vre o 4 raţe grase, cu pliscurile căscate, scoteau limba de căldură. Un miros de coteţ de găini, amestecat cu petrol şi oţet, mi a pus stăpânire nu numai pe nas, dar pe întreagă făptura, căci era mai mai să leşin.

— Bun somnul jupâneasă, — zic eu cu glas răspicat.

— Oh, che speriat la mini, — răspunse ceea de după tejghea

— M'a apucat foamea, ce mi dai să mânânc?

— Are iu salami, chirnaţi, ceape şi pite (pâne)...

— Ia dă mi ceva, că nu te mai văd de foame.

După o opinteală nu tocmai uşoară, se ridică bălabusta, se întinde la raftul pe care zăceau, între câţiva cartofi murdari, doi cârnaţi mucegăiţi, Taie o bucată. Scoate apoi un codru de pâne de subt tejghea, pe care se lipiseră câteva mucuri de ţigare, le scobeşte cu un deget şi tae o bucată. Scoate apoi o cârpă de şters podeaua, trage cu ea peste masa plină de firmituri de pâne şi de muşte răposate şi îmi întinde bunătatea de mâncare.

Cuprins de foame cumplită, nu mai duc la nas, să miros ce bag în gură. Infulec cu poftă şi mă pomenesc că pânea, în loc să aibă gust de pâne, avea gust de petrol.

Mă ridic supărat şi pornesc spre tejghea. Rifca aţipise deabinelea, deasupra unui articol din gazetă. I au gazeta şi cetesc, că autorităţile din Bucureşti au pornit o luptă pe viaţă şi pe moarte împotriva murdăriei...

— Ai adormit jupână? — tun eu înfuriat.

— Urmează în pag. 3. —

A luat fiinţă Sindicatul Proprietarilor de gazete

Vineri în 29 Iulie anul 1938, sub preşedinţia dlui A. D. Liciu, prim-preşedinte al secţiei IV, Curtea de Apel Bucureşti, a avut loc alcătuirea Sindicatului proprietarilor de ziare, potrivit cu hotărârea ministerială Nr. 69 p. 94 din 18 Iulie 1938.

Au fost reprezentate ziarele: *Curentul* prin dl. director Pamfil Şeicaru, *Timpul* prin delegatul său dl N. Grigorescu, *România* prin dl director Cezar Petrescu, *Viitorul* prin dl Stoian Georgescu, *Neamul Românesc* prin dl N. Georgescu, *Le Moment* prin dl Alfred Hefter, *Sierbenbuergiesches Deutsches Tageblat* prin dl Carol Jahoda, *Keleti Ujsag* prin dl Andrei Samody, *Iaşul* prin dl Mircea Bârsan, *Viaţa Românească* prin dl Vişoianu, *Albina* prin dl Ciurezu, precum şi agenţiile de publicitate »Thomsohn», »Rudolf Mosse» şi »Athanasiu».

A lipsit delegatul ziarului »Gazeta Transilvaniei».

Subsecretariatul de Stat al Propagandei, Direcţiunea Publicităţii, a fost reprezentat prin d-na Michaela Catargi, subdirectoare generală, şi dl V. Hrisicu, directorul publicităţii.

Dl Al. D. Liciu, deschizând şedinţa, arată scopul acestei convocări, constituirea comisiilor interimare ce va alcătui tarifele de publicitate şi regulamentul acestei comisiuni, precum şi desemnarea unei comisiuni de judecată, pentru eventualele diferende ce se pot naşte între Direcţia Publicităţii şi instituţiile de mai sus. S'a relevat importanţa deosebită ce trebue acordată acestei instituţii, integrată în noaua organizare de Stat.

Până la organizarea definitivă, care se va face pe baza formelor stipulate în Decretul-Lege din 15 Iulie 1938, comisiunea interimară a luat în dis cuţie unele măsuri vremelnice de primă necesitate.

S'a cetit apoi, de dl Pamfil Şeicaru, regulamentul şi tarifele întocmite de către Direcţiunea Publicităţii.

La această discuţie dl C. Iahoda, din partea ziarului »Siebenbürgisches Deutsches Tageblatt» cere ca ziarele din provincie să aibă asigurată o publicitate mai intensă sau să fie autorizate a considera tarifele din tabloul de publicitate drept preţ maximal, cu dreptul de a fi redus.

Dl Pamfil Şeicaru cere menţinerea preţului, ca fiind în deajuns de scăzut şi la îndemâna oricărei clientele.

S'a căzut de acord, ca pentru orice publicaţie tariful să rămână acel fixat de către Direcţiunea Publicităţii, cu rezerva pentru ziarele de provincie, ca atunci când va fi cazul, să ceară reducerea eventuală a tarifului.

S'a discutat chestiunea, dacă tariful pe linie trebue repus tuturor ziarelor de orice format sau dacă trebue socotit la tipul ziarului de 7 coloane linia corp 5. La această discuţie au luat parte dna Mihaela Catargi, subdirectoare generală a propagandei, dl Pamfil Şeicaru, dl Cezar Petrescu şi dl V. Hrisicu, căzând de acord ca tariful să se refere la ziarul tip de 7 coloane corp 5, susceptibil de reduceri sau scăderi în raport cu formatul diferit, mai mic sau mai mare al ziarului.

Agenţiile de publicitate chemate ca organ technic pur consultativ, au cerut prin dl Brănişteanu, ca termenul de 15 Septemvrie fixat de regulament, drept durată maximă pentru abrogarea contractelor de publicitate angajate anterior decretului şi deciziei, să fie prelungite până la 31 Decemvrie 1938, la care dl Şeicaru a răspuns, că nu e necesară prorogarea, denunţarea convenţiilor fiind făcută prin faptul legii şi deci agenţiile sunt scutite de orice răspundere.

Fiind invitate agenţiile şi reprezentanţii ziarelor să-şi coordoneze obiecţiunile şi să şi fixeze ultima atitudine, toţi într'o impresionantă unanimitate, cad de acord şi în ce priveşte cuprinsul regulamentului, cât şi cuprinsul tarifelor de publicitate, aducându se d-lui preşedinte, Alex. Liciu, omagii pentru chipul cum a condus desbaterile — pe alocurea pasionale — şi pentru tactul său de magistrat consumat.

S'a procedat apoi la complectarea comisiei de judecată a diferendelor ce se pot naşte între ziare şi Subsecretariatul de Stat al Propagandei, Direcţiunea Publicităţii. Sufragiul unanim al adunării indică pentru al treilea loc de judecător pe dl Şeicaru şi Gafencu.

Rezultatul acestei prime şedinţe a fost:

1. Constituirea comisiunii interimare a fixării tarifelor de publicitate a publicaţiilor periodice.

2. Unanimitatea adunării reprezentanţilor acestor publicaţii şi a reprezentanţilor Subsecretariatului de Stat al Propagandei, Direcţiunea Publicităţii, în ce priveşte acceptarea atât a regulamentului cât şi a tarifului de publicitate

3. Constituirea comisiei de judecată compusă din dl A. Liciu, primpreşedintele Curţii de Apel Secţia IV-a, dl consilier C. Prodan şi dnii Pamfil Şeicaru pentru complectarea celui de al treilea judecător al comisiunii.

*

Prin constituirea Sindicatului proprietarilor de gazete s'a făcut un nou pas spre făgaşurile noui, dând posibilitatea întregei prese, atât cea din capitală cât şi presa din provincie, să aibă la îndemână o publicitate repartizată raţional şi nu după bunul plac al instituţiilor sau societăţilor comerciale.

Războaiele. Ce se petrece pe fronturi

De pe frontul din Spania

In tot cursul săptămânii trecute, s'au dat sângeroa se lupte pe toate fronturile din Spania. Bolşevicii au deslăuţuit atacuri despera te mai cu seamă în regiunea râului Ebru, încercând să ocupe poziţiile naţionaliştilor. Incercarea bolşevicilor a fost însă respinsă cu foarte grele pierderi, atât de oameni cât şi de material de război.

Atacul bolşevicilor a fost dat ca să oprească pregătirea acestui front. Generalul Franco a ocupat muntele Rey şi de pe acest munte, care domneşte peste valea Ebrului, va deslănţui un atac puternic, silind pe bolşevici să se retragă.

Pe celelalte fronturi, lucrează aeroplanele. Oraşul Valencia este atacat mai des. Pe frontul Madridului este linişte deocamdată.

Intre Japonia şi Rusia

Toate încercările de împăcare vor da greş. Focul din răsărit arde cu mare furie. Japonia care a cu prins un deal din teritorul rusesc, îl apără cu mare îndârjire împotriva atacurilor ruse. In fiecare zi, pe frontul care s'a întins chiar pe graniţa dintre Manciuria şi Rusia, se dau atacuri foarte puternice, cari se sfârşesc cu mulţi morţi şi răniţi. Deocamdată Japonia este stăpână. Nu ştim însă pe câtă vreme.

Incercările de a împăca pe cele două popoare au dat greş. Războiul dintre Japonia şi Rusia după părerea tuturor, nu mai poate fi înlăturat. Japonia este hotărâtă să stăpânească întreg Răsăritul.

Ii stă în coaste însă Rusia. Cu toate că ea este acum ocupată într'un războiu foarte greu cu China, totuşi nu se înfrică să mai poarte un războiu cu Rusia. Aceasta este o încredere nemai pomenită în puterile pe cari le are. Căci a purta război cu două popoare de 10 ori mai mari decât Japonia, înseamnă a fi convins că puterile nu o vor părăsi şi că va ajunge până în sfârşit la biruinţă.

Dar războiul dintre Japonia şi Rusia mai deschide porţile unei chestiuni de foarte mare însemnătate. Japonia are o legătură tainică cu Germania şi cu Italia, ca să lupte, cu puteri unite. în contra Rusiei comuniste. In cazul că războiul dintre Japonia şi Rusia nu va putea fi înconjurat, atunci desigur că Germania şi Italia nu vor privi cu mânile în şold, ci se vor ţinea de cuvântul dat în clipa iscălirii legământului cu celelalte două ţări. In cazul acesta, Rusia va mai fi lovită şi din coasta dinspre Europa. Prinsă între două focuri mari, nu putem şti care va fi soarta ei. In tot cazul, dacă se vă amesteca şi Germania şi Italia, desigur că nici celelalte ţări nu vor privi numai. Se vor amesteca şi dânsele şi iată ne în faţa unui fapt împlinit: Un nou războiu al lumii, poate mai crâncen decât cel care a trecut.

In mânile jidanilor din Ungaria se află un milion şi jumătate de jugăre cadastrale

Iată adevărata pricină a luptei care se duce acolo contra jidovilor

Foarte puţini sunt aceia cari ştiu, că jidanii — în Ungaria — nu trăiesc numai din industrie şi comerţ ci sunt cuibăriţi adânc în glia Ungariei, pe care o stăpânesc şi o sug. Problema ‚dovească acolo se pune, în cel dintâi rând, pe planul agrar. Dreptatea luptei este cu atât mai mare, cu cât cealaltă parte a pământului unguresc este s ăpânit de mari latifundiari, cari ţin pe ţăranul maghiar în cea mai mare sărăcie.

In această privinţă, cetim o statistică şi părerea unui deputat ungur, în revista „Observator» din Bucureşti, în care se poate vedea îndreptăţirea ungurilor de a lupta în contra jidanilor.

Iată ce scrie revista po menită:

»Problema evreilor din Ungaria constitue încă obiectul de discuţie al opiniei publice maghiare. Part dul naţional socialist maghiar, în deosebi, desfăşoară o propagandă politică intensă pe tema lichidării definitive a problemei evreieşti.

Deputatul maghiar Matolcsy Mátyás, unul dintre fruntaşii partidului naţional-socialist maghiar, într'o adunare recentă a partidului din Budapesta, a ţinut o cuvântare de o oră şi jumătate pe tema chestiunii evreieşti din Ungaria.

Intre altele deputatul Matyas, a spus următoarele:

»Noi propunem o schimbare radicală de regim politic, pentrucă suntem convinşi, că societatea muncitorimei maghiare a rămas încă afară de cadrele adevărate ale naţiunii. Din milioanele de ţărani, un milion de muncitori au ajuns î tr'o stare de sărăcie, trăind ca cerşetori în afară de cadrele întocmirii noastre sociale».

„Dela 1848 începând, au emigrat în ţară un milion de evrei, iar un milion şi jumătate de evrei maghiari au emigrat peste hotare. După război deziderates dreptăţii sociale ale maghiarimei nu se puteau pronunţa deschis şi pe faţă. Problema agrară maghiară a rămas şi astăzi nerezolvată. Şi astăzi mai există latifundii nobilitare şi bisericeşti de peste 220.000 jugăre întindere, iar în mâinile evreimei se află încă un milion şi jumătate de jugăre cadastrale, fie ca proprietate, fie sub formă de arendări pe termen lung!".

Pe de altă parte muncitorimea maghiară trăieşte în cea mai mare mizerie, îndurând cele mai mari lipsuri".

— Oh, cum speriat la mini...

— Dar pânea are gust de bloghin (petrol)! Cum vrei s'o mănânc?.

Dar alţii rumuni cum mănânche şi n'are nimica la foale, — zice Rifca de colo

— Vor fi mâncând ei, ro mânii, dar eu nu mănânc murdăria asta.

— Dumnita poate vini din Bichireşti!

— Di, da, din Bucureşti vin, şi acolo nu-i aşa murdărie ca şi aici.

Apoi cetit cu în ziar, che în Bichireşti pornit domnii rezbel contra jidovi, che zice che este murdari. Domnu' vre che face la noi ca în Bichireşti?...

— Ar trebui să vie şi pe aici domnii cu «rezbelu», zic eu, că aici e ca şi în grajd.

— Apoi dache nu place la domnu, să poftească să merge în Bichireşti şi acolo afle muncare mai curate!...

Am ieşit «glonţ» din dughiană şi... am mâncat, în loc de murdărie, aer curat care pe dată începu să mă înviorează. In gândul meu a stăruit cale lungă, neclintită credinţa, că «domnii din »Bichireşti» se vor îndura să meargă cu «rezbelul» şi prin prăvăliile din bietele noastre sate dela ţară, în cari s'a cuibărit murdăria mai cu nădejde decât în hrubele ţiganilor din Ungaria... Şi odată cu «curăţenia generală», vor face poate rânduială şi în apucăturile, cam obraznice, ale evreilor cârciumari şi comercianţi, cari au împânat satele din întreg cuprinsul Ţării.

G. P. — Pripas.

Un locotenent din Arad şi-a împuşcat soţia apoi s'a sinucis

Locotenentul Gheorghe Dumitrăchescu din Arad navând nişte necazuri familiare, şi a pus negrul gâ d, să-şi omoare soţia şi sase sinucidă. Duminecă seara pe la ora 9 şi-a trimis ordonanţa de acasă şi i a spus soţiei că are de scris nişte scrisori. Soţia sa s'a culcat. Când a adormit, a luat un revolver, s'a apropiat de pat şi i-a descărcat soţiei un glonte în cap. Nefericita femee a murit fulgerător, după aceea s'a întins în pat şi şi-a tras şieşi un gloante în inimă.

Necugetata faptă a stârnit o impresie profundă în Arad. Autorităţile cercetează, să afle ce l'a îndemnat pe ofiţer să facă o aşa nesocotită crimă.

Noutăţi — Ştirile săptămânii

† *Ion Manoilescu*, fost inspector al Băncii Naţionale, fratele Dlui Mihail Manoilescu, a căzut răpus într'o groaznică nenorocire. Dânsul se afla într'o maşină dimpreună cu soţia şi fiul. Mergând cu mare iuţeală, pe drumul dintre Ploeşti şi Bucureşti, la o cotitură maşina a sărit din drum şi s'a izbit puternic de un lemn, de pe marginea drumului. Ion Manoilescu a murit pe loc iar soţia sa şi fiul au fost răniţi.

Moartea inspectorului I. Manoilescu a aruncat jalea în familie şi în toţi aceia cari i-au cunoscut faptele bune pe cari le-a săvârşit în viaţă. — Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Nici în Bulgaria românii nu duc o viaţă mai bună ca în Rusia. In zilele trecute, soldaţii grăniceri de pe malul Dunării dela Corabia, au prins pe săteanul Mancu Tătălea, român din comuna Măgura în Bulgaria. Bătrânul a povestit că a fugit din Bulgaria din pricina prigoanei crâncene la care sunt supuşi acolo românii. Şi-a lăsat acolo averea şi toată gospodăria şi a trecut Dunărea, peste noapte, cu o luntre.

Despre viaţa amară a Românilor din Bulgaria am mai pomenit. Stăpânirea bulgară se poartă vitreg cu fraţii noştri de acolo, cu toate că la noi, bulgarii trăesc o viaţă lipsită de grijI şi nimeni nu le face nici un rău. Dimpotrivă, bulgarii dela noi, trăesc în libertate deplină. Ei se bucură de toate drepturile pe cari le avem şi noi. Ce-i îndeamnă oare pe vecinii noştri de peste Dunăre, să se poarte aşa de câineşte cu fraţii noştri de acolo?

Pacostea guvernărilor trecute de abia acum se cunoaşte. Ies la lumină — destul de des — fapte şi nereguli, pe cari le-au săvârşit oameni politici cu foarte mare putere, în vremea când au guvernat. Mai cu seamă foşti prefecţi şi foşti primari, sunt descoperiţi că au să vârşit grele abateri în locul unde au fost puşi.

Fostul prefect liberal Ion Văleanu, din judeţul Romanaţi, a fost arestat dimpreună cu doi slujbaşi înalţi, Edgar Rusu şi Ion Ţugui, pentru vina de a fi luat bani mulţi din visteria judeţului.

De aceeaş faptă s'au făcut vinovaţi câţiva foşti prefecţi şi din alte judeţe, cari azi stau la închisoare şi îşi aşteaptă osânda.

Aceste fapte triste dovedesc cu prisosinţă, nelegiuirile cari s'au ţinut lanţ în timpul guvernărilor trecute. Este lucru foarte îmbucurător, că s'a aflat cineva în ţara aceasta care să-i apuce de guler şi să-i scuture pentru faptele lor necinstite!

Pe malul Nistrului, în cel mai îndepărtat colţ al Basarabiei, la Togatin în jud. Lăpuşna, a fost ridicată o troiţă, întru pomenirea ostaşilor lui Ştefan cel Mare, cari au luptat şi au sângerat în acest loc, pentru apărarea gliei.

Troiţa a fost ridicată din dania sătenilor, la îndemnul inimosului învăţător Gore Ioan, din Togatin. Fapta este lăudabilă. In toate locurile cari amintesc fapte vitejeşti din trecut, ar fi bine să se ridice troiţe. Căci numai aşa se poate cinsti jertfa înaintaşilor, cari au sângerat pentru glie.

Viaţa în Rusia nu mai este în siguranţă. Omul care iese din casă, nu mai ştie dacă se va întoarce vreodată înapoi de unde a plecat. Este îndeobşte cunoscut, că stăpânirea de acolo, pe oamenii cari nu-i sunt pe plac, îi face pierduţi. Ii prinde şi îi duce undeva într'un loc ascuns, apoi îi împuşcă.

Din 727 de deputaţi sovietici, câţi erau în luna Decemvrie 1937, acuma nu mai sunt decât 627. O sută de deputaţi »s'au pierdut«. Nici familiile şi nimenea nu ştie de urma lor. Autorităţile întrebate despre acest lucru, nu ştiu şi nu au văzut nimic!...

Ce-i acolo, nici să nu se pomenească, că te umple de groază. Dumnezeu păzească pe tot omul — şi pe cel mai rău, — de aşa pedeapsă!

Trăznetul omoară un ţăran şi orbeşte doi cai. O mare nenorocire s'a întâmplat în comuna Sâmbăta din judeţul Bihor. Săteanul Alexandru Crişan a plecat într'una din zilele trecute la câmp, să are. Către seară s'a pornit o furtună puternică, cu trăznete şi fulgere mari şi Alexandru Crişan văzând că nu mai poate ara, şi-a pus plugul şi rotilele în căruţă şi a plecat spre casă. N'a apucat însă să meargă mult, căci a fost lovit de un trăznet şi omorât, iar caii lui orbiţi amândoi. Cei de acasă l-au aşteptat zadarnic până seara târziu şi văzând că nu se mai întoarce, au plecat în căutarea lui. In apropierea comunei l-au aflat mort în căruţă. Caii fiind orbiţi de trăznet, s'au oprit în mijlocul drumului şi nu s'au mai mişcat de-acolo.

Cu cât şi-a cumpărat dreptul de-a cerşi. Pentru a primi dreptul de-a cerşi la poarta celui mai mare cimitir din Varşovia, un cerşetor a plătit frumoasa sumă de 400 lire, adecă în banii noştri cam 300 mii lei. — Oare aceia, care-şi dau banii lor acestui cerşetor, ştiu că ei îi dau unui om bogat şi nu unui nenorocit?

Un copil cu două corpuri, două capete şi trei picioare. O fată din Măcin (Dobrogea) a născut un copil cu două trupuri, două capete şi trei picioare. La unul din picioare copilul are nouă degete.

50 de oi omorâte de trăznet pe un munte. In ziua de 7 Aug. s'a abătut asupra muntelui Iuda din hotarul comunei Dragoslavele (Muntenia) o puternică furtună, însoţită de fulgere şi trăznete. Pe muntele Iuda se afla o turmă de oi, păzită de ciobănaşii Ion Nepoescu şi Ion Corman. In timpul furtunii au fost lovite de trăznet şi omorâte cincizeci de oi din turmă, iar ciobanul Ion Corman, greu rănit la o mână.

O soră îşi găseşte fratele dispărut acum 36 ani, cu ajutorul unei fotografii de ziar. Intr'o străduţă dela marginile marelui oraş Londra, trăia singură şi fără rudenii, bătrâna Amalia Hawtovne. Avea un singur frate, dar de 36 de ani nu mai ştia nimic de el. Valurile vieţii îi despărţiseră de multă vreme, şi ea nu mai nădăjduia că l va mai întâlni vreodată. Soartea a vrut însă altfel şi după atâta amar de vreme, ei s'au întâlnit iarăşi. Era timpul vizitei regelui englez la Paris. Regina Angliei s'a dus la un mare spital din capitala Franţei ca să viziteze pe cei suferinzi. In timpul vizitei, regina Angliei a fost fotografiată în mijlocul bolnavilor. Fotografia a fost încrestată de toate ziarele engleze. Când ceti ziarul, bătrâna Amalia Mawtovne recunoscu printre bolnavii din spital pe fratele ei. Indată se urcă într'un vapor şi merse la spitalul din Paris, unde într'adevăr, îşi află fratele, despre care nu mai ştia nimic de 36 de ani.

Intâmplarea fericită a mergerii Regilor Angliei la Paris, a dat prilej la doi fraţi să se întâlnească, după atâta vreme de despărţire.

Balaurul comunist îşi întinde ghiarele peste lume

— Şi în treburile din Palestina şi-a vârât coada —

Vom pune piciorul în pragul tuturor statelor şi vom deslănţui revoluţia comunistă pe întreagă faţa pământului. Dacă nu vom izbuti, vom da foc lumii!... Aceasta este deviza comuniştilor. Spre încăerarea tuturor popoarelor râvnesc ei!

Pilda cea mai grăitoare este Spania. Primejduită de comunism, care pusese stăpânire pe aproape întreagă viaţa Spaniei, în clipa în care o mână de oameni s'au ridicat cu împotrivire, balaurul comunist a aruncat limbi de foc asupra nefericitei Spanii şi a aprins în ea cea mai cruntă revoluţie dintre fraţi, pe care a întâlnit-o istoria lumii. Surpător al familiei, al credinţelor creştineşti şi al graniţelor, comunismul se dedă la cele mai mişeleşti apucături, acolo unde a izbutit să pună piciorul. In Spania, nu numai vărsare de sânge se petrece. Acolo comuniştii lovesc cu îndârjire în biserică, în credinţă şi în familie. Improaşcă cu noroi în obrazul lui Cristos şi se ridică cu foc şi sabie împotriva rânduelii şi a temeliei pe care sunt aşezate statele de azi. Faţă în faţă cu această primejdie, este de sine înţeles, că popoarele nu pot sta cu mânele în sân.

După Spania a venit rândul Chinei. Războiul dintre China şi Japonia nu ar fi izbucnit dacă nu şi-ar fi vârât comuniştii coada în treburile din China. In clipa în care au văzut că japonezii le strică socoteala, bine începută, — în China au aprins fitilul şi au îndemnat pe chinezi să pornească la război. Soartea însă nu le-a zâmbit de loc. In loc ca să li se împlinească vrerea care de foarte multă vreme îi stăpâneşte, de a vedea bătuţi pe japonezi, se petrece tocmai contrariul. Japonezii sdrobesc şi cuceresc pământ nou, iar acum în urmă, se pare că Japonia este hotărâtă să-i facă şi Rusiei de petrecanie. Să i ajute Dumnezeu!

Din Palestina ne soseşte vestea, de altfel aşteptată, că şi aici comuniştii şi-au vârât coada. Bandele de ucigaşi şi de bandiţi cari atacă satele arabilor şi ucid cu nemiluita, zice că sunt aleşi dintre cei mai de seamă comunişti, în frunte cu capii trimişi anume dela Moscova. Gândul lor este să aprindă şi aici revoluţia, iar în învălmăşeala care se produce, să se cuibărească în mijlocul poporului, să şi aşeze acolo credinţa, căci tulburarea şi nemulţumirea este cel mai potrivit loc în care se poate cuibări comunismul.

Credinţa noastră este, că dacă nu se vor lua măsuri din vreme, ochii noştri vor vedea în Palestina a doua Spanie. Spre aceasta sunt porniţi acum comuniştii.

Bulgaria, vecina noastră de peste Dunăre,

a întărit proverbul care spune, că însoţirea cu omul bun, întotdeauna este de bun folos

Dintre toate ţările aflătoare împrejurul munţilor Balcani, singură Bulgaria s'a ferit până aci să lege prietenie cu celelalte ţări vecine. Dânsa nu a văzut cu ochi prea buni puterea Micei Inţelegeri şi chiar dacă a tăcut — ea totuşi s'a uitat cu răutate la ridicarea şi întărirea Micei Inţelegeri.

Prin strădania cu adevărat mare, a miniştrilor treburilor din afară a Cehoslovaciei, Jugoslaviei şi României, s'a ajuns la o înţelegere şi cu Bulgaria. In zilele trecute, ministrul preşedinte al guvernului bulgar, a iscălit un contract cu miniştrii reprezentanţi ai Inţelegerii Balcanice, în care Bulgaria se leagă, că va înlesni de aci înainte prietenia şi buna vecinătatea cu celelalte ţări şi va conlucra cu dânsele la întărirea păcii.

Un pas mare s'a făcut cu acest prilej. Bulgaria a intrat şi ea în făgaşul popoarelor vecine cu ea, a pornit pe un drum nou în politica din afară, care în curând va da roade neaşteptate. Insoţirea Bulgariei la drumul Inţelegerii Balcanice, va dovedi tuturora, că în această parte a lumii, domneşte cuminţenia şi buna înţelegere, care azi, în aceste vremuri tulburi, este dorită cu multă ardoare.

Pilda aceasta să o urmeze şi alţii, — zice un ziar francez.

Lupte înverşunate între japonezi şi ruşi

In săptămâna aceasta, Luni, s-a dat cel mai mare atac de aeroplane în Răsărit. Peste o sută de aeroplane ruseşti au aruncat mai mult de 5 mii de bombe, peste liniile ocupate de japonezi. In cursul luptei din văzduh 2 aeroplane ruseşti au fost doborâte. Atacul a fost respins de trupele japoneze.

Tipografia Astra Ardeleană S. A. R. - Cluj, Calea Moţilor 19.